

BASM DE IARNĂ

Cum a fost furat Moș Crăciun

Era iarnă, ba chiar ajun de an nou. De vreo două săptămâni căzuse și o zăpadă în toată legea. Bucuria copiilor! Ei se dădeau cu săniuța, patinau, schiau, făceau oameni de zăpadă. Mulți dintre ei au împodobit chiar și câte un brad frumos. Totul era bine și vesel, în afară de un singur lucru: de câteva zile, în fiecare dimineață, când oamenii se sculau, vedeau în calendarul de perete doar data de 30 decembrie.

Ghidușel și Ghidușica erau gemeni. Ambii învățau în clasa întâi. Părinții i-au numit astfel fiindcă ei, încă de când au început să meargă, se țineau numai de ghidușii. Cât era ziuica de mare, îl vedeai pe Ghidușel ba răsturnând străchinuța cu mâncare pentru Azorel, ba încercând să adape puișorii, strângându-i atât de inimos de gât, încât ei se tăvăleau leșinați pe jos.

Dar și Ghidușica nu se lăsa întrecută cu mult de frate-său: ba încerca din rochia de gală a bunicii să croiască haine pentru păpuși, ba cu lacul de unghii al mamei îi vopsea părul fetei vecinilor.

Din ghidușie în ghidușie, din zi în zi, timpul zbura pe neobservate și copiii pășiră în curând pragul școlii. Școala îi mai domoli și îi mai disciplină puțin, dar ei tot puși pe ghidușii rămâneau, căci trebuia doar să-și cinstească cumva numele!

În acea zi friguroasă de sfârșit de decembrie, Ghidușel și Ghidușica se treziră devreme și, imediat ce făcură ochi, și-i țintiră curioși spre calendar.

„Ce minune o mai fi și asta?” se întrebau intrigați frații. Cu propria mână, înainte de culcare, întoarseră fila zilei precedente, dar dimineața calendarul arăta aceeași plictisitoare dată de 30 decembrie. Necrezându-și propriilor ochi, încercau să-i întrebe pe cei maturi ce se întâmplă, dar ei doar strângeau din umeri și nu știau ce să răspundă.

— Să știi că nu-i lucru curat la mijloc, zise intrigat Ghidușel. Hai dar în această seară să nu ne culcăm, ci să păzim calendarul, poate vedem cine glumește astfel cu noi. Vrei, dragă surioară?

— Așa vom face, se învoi Ghidușica.

Seara prinseră a se pregăti de culcare, dar, după ce mama îi sărută pe frunte și le ură „noapte bună”, nu adormiră ca de obicei, ci continuau să vegheze, cu ochii îndreptați spre calendarul de perete. De la un timp, simțind că îi fură somnul, au început a să juca de-a cuvintele. Jocul îi revigoră și somnul le mai trecu puțin. Dar numai pentru un scurt timp. Peste vreo oră Moș Ene reveni și cu mai multă insistență încerca să li se pună pe pleoape.

– Pe mine mă doboară somnul, dragă frățioare. Mi se închid ochii și mi se împleticește limba în gură. Ce-i de făcut? Dacă adormim, nu vom putea afla ce se întâmplă, zise cu glas somnoros Ghidușel.

– Și eu la fel, abia îmi țin ochii deschiși, mărturisi surioara căscând.

– Am o idee, sări din pat Ghidușel. Ca să ne treacă somnul, trebuie să fim activi. Hai să mai împodobim puțin bradul din camera noastră. Mi se pare că are prea puține jucării pe el.

– E o idee bună, căzu de acord Ghidușica și, coborând din pat, se îndreptă spre dulapul în care păstrau jucăriile.

Găsi cutia cu jucării de brad și o scoase pe podea. Această activitate îi pasionă și somnul le trecu ca prin farmec. Luându-se cu treaba, timpul zbura pe neobservate.

Când acele ceasornicului se apropiau de miezul nopții, se stârni un vânt ușor, care, răvășindu-le părul, răsfoi calendarul, mutând fila iarăși la data de 30 decembrie. Trăgând cu coada ochiului spre calendar, Ghidușel observă acest straniu fenomen.

– Nu se poate! sări el ca ars. De unde s-a luat această rafală de vânt la noi în cameră? Poate n-am închis bine fereastra?

Zicând acestea, băiatul se apropie de fereastră să vadă dacă e

închisă. Dar în acea clipă, împinsă de o putere nevăzută, fereastra se deschise de la sine, lovindu-l drept în frunte și doborându-l la podea.

Ghidușel căzu, ținându-se cu mâna de cap și privind cu gura căscată spre geamul ce era deschis vraiște. Și avea de ce se mira! Prin geam, călare pe o mătură, intra plutind prin aer o domniță. Afară era iarnă, dar ea era îmbrăcată într-o rochie ușoară. Ba mai purta și o pălărioară conică cu o floare la ureche!

– Cine ești și ce cauți în camera noastră? strigă speriată Ghidușica.

– Nu vă speriați, copii. N-am venit cu gânduri rele la voi. Sunt Crăiasa Faptelor Nobile și am nevoie de ajutorul vostru. Vreți să mă ajutați?

Copiii, auzind acestea, se liniștiră puțin. Apoi i-au cerut să le povestească ce s-a întâmplat. Crăiasa le relatează că Magicianul Cititor în Stele îl răpi cu câteva zile în urmă pe Moș Crăciun, îl duse peste nouă mări și nouă țări și îl ascunse într-un loc știut numai de el. Și din această cauză noul an nu putea nicidecum sosi. Cu ajutorul puterii magice, Cititorul în Stele, la ora douăsprezece a datei de 30 decembrie, întorcea timpul înapoi, și ultima zi a anului vechi nu putea începe.

